

L'immens potencial humà

escrit per Francesc Brunés

Ara que no fa gaire hem encetat un nou any, he estat pensant en el camí col·lectiu que tenim per davant i molt especialment en la forma de fer-hi front.

No faig cap descobriment si presento aquest 2010, encara nadó, com un any ple de reptes, i de gran calatge. En cito només alguns: iniciar una recuperació econòmica capaç de generar ocupació de forma sostenible, retrobar la confiança en l'acció política, trobar un camí sòlid per resoldre l'encaix dels diferents pobles i nacionalitats a l'Estat espanyol, encarrilar positivament les repercussions de l'esperada sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, aplicar mesures correctores dràstiques i urgents de respecte al medi ambient, fer front a unes eleccions autonòmiques que, pel cap baix, es presenten complexes... Innecessari continuar.

Tot això cal afrontar-ho en un marc social de cansament, de manca d'il·lusió, de desconfiança... En el seu darrer llibre, l'escriptor libanès resident a França Amin Maalouf, parla d'«Un món desajustat (La Campana 2009). Doncs sí, hem d'enfilar tot aquest camí costerut, en un món desajustat. Amb quines eines? El cabàs sembla buit, però... Maalouf, en el seu llibre es pregunta: «Som la prehistòria d'una nova humanitat?». Personalment, vull pensar que sí.

Certament que si busquem a fora, ens costarà de trobar eines veritablement eficaces per fer front als reptes que tenim per davant però, i dins nostre? Hi trobarem ben segur l'immens potencial humà. Potser reclòs dins dels nostres límits personals, amb el perill de restar estèril dins de cadascú...

Déu no ha posat en el moll de l'os de cada persona aquest enorme potencial i prou, sinó que també ens ha donat un model: Ell mateix. Déu, que és un de sol, però ahora és una comunitat de persones. Model que pot inspirar la «prehistòria d'una nova humanitat», en la qual aquest enorme potencial humà es va desplegant cada cop més, perquè cada vegada més sigui compartit, en què l'individualisme va deixant pas a la fraternitat; un nou escenari on el potencial de cadascú està al servei de la comunitat per amor, no pas per obligació. Ser un ciutadà actiu ja no serà una heroïcitat, la participació política esdevindrà un acte d'amor, l'associacionisme un graó més de la família humana.